et ta ehk mind tahab waderiks kutsuda, siis pean nüüd natuke wiha. On warrud möödas, küll siis leppime jälle üks teisega.

Sõber aitab sõpra. „Aga Juulius, kus sa nii kaua oled ümber jooksnud ja kellega sa tuled seal?“ küsis uhke proua oma kuue aastast poega, kes ühe sandipoisi seltsis lossi hoowi astus.

Juulius (sandipoisi peale näidates): „See aitas mind kaks tundi palliga mängida ja selle eest aitasin ma teda jälle paar tundi kerjata.“

Waewaline keel. Üks Ungarlane, kes Saksakeelega õieti toime ei saanud, tuli ühte wõeraste majasse, kus aina Sakslased talitusels olid, ja et t'al see sõna: wasikas meelest oli läinud, siis ta küsis järgmisel kombel: „Andke mulle üks portsion härja=naese=lapse=liha=koteletti.“

Imelik teretus. Üks waese kuulmisega inimene tõi omale poest ühe heeringi südame kinnituseks. Tee peal tuli talle sõber Peeter wastu, kes kohe lahkeste walju healega hüüdis:

„Tere kaa, Hans, kuidas käsi käib?“

Hans: „Üks soolane heeringas.“

Peeter: „Jlus ilmuke täna!“

Hans: „Kolm kopikat.“

Peeter: „Su kuulmine on ju hoopis pahaks läind?“

Hans: „Noh, näh, süda oli mul natuke wesiseks läind.“

Peeter: „Jumalaga!“

Hans: „Üks suutäis soolast.“

„Selle wiinli peal on tõeste hea mängida,“ ütles adwokat, kui ta talupoja käest seakinsu oli saanud.

„Kõik hakkatus on raske,“ ütles Kärmi Peet, kui ta lehma sabapidi laudast wälja tõmbas.

„Mis peab olema, see peab olema,“ ütles Mats Loll, müüs oma ainuma härja ära ja ostis selle raha eest omale paruki.

„Ega see maksa m'ul midagi,“ ütles Palawere Aadu, kui ta oma poisile püksi mõetu wõttis.

Wäike nina. Suurmetsa Mihkli wäike poeg Madis oli tark laps ja waheste kaa liig terane, nenda üttelda — ninatark. Ema keelis seepärast juba enne ühe ja teise asja pärast, nagu nimelt ükskord, kus maamõetja neile lõunaks oodeti, kell' suur nina oli. Ema ütles see=